

Krajina po bitvě

Jaromír Nohavica

1. Míříme na sebe, míříme já a ty,
ticho je kolem, jen pes štěká za vraty,
na louce leží mrtví motýli,
padá déšť do esšálků,
jsme poslední dva, kteří přežili
tuhletu dlouhou válku, hm.
2. Míříme na sebe, míříme já a ty,
v uších nám ještě zní vybuchlé granáty
a smrtka s kosou dělá resumé,
prochází se v bílé róbě,
no a my dva teď tady ležíme
v zákopech proti sobě, ho hó hó.
3. Míříme na sebe, míříme já a ty,
oba jsme utekli hrobníkům z lopaty,
ve stovkách velikánských útoků
šťěstí nám oběma přálo,
a teď nás dělí jenom sto kroků
a je to moc, či málo?
4. Myslíme na sebe, myslíme já a ty,
co včera platilo, dneska už neplatí,
však ještě hrůza visí nad krajem,
těžké je mít se rádi,
když jsme si postříleli navzájem
své nejlepší kamarády, ho hó hó.
5. Nevíme o sobě, nevíme vůbec nic,
vzdych krví prosycen dýcháme z plných plic,
pach smrti pod kůží je zarytý,
končí se dějství prvé,
ještě nám tady zbývá k prolití
dvakrát šest litrů krve, ho hó hó.
6. Míříme na sebe, míříme já a ty,
ospalí, žízniví, hladoví, vousatí,
nebe se šeří, už se blíží noc,
oči jsou těžké jako kámen,
ach, koho žádat o radu a o pomoc,
když oba usínáme, hm.
7. A tak míříme na sebe, míříme já a ty,
padají hvězdy, obzor je hvězdnatý,
pod jedním nebem oba ležíme,
hřejivá je náruč matky Země,
[: a jak tak spíme, oba ve snu kráčíme:
já k tobě, a ty ke mně ... :]
- 5'. Nevíme o sobě, nevíme vůbec nic,
vzdych krví prosycen dýcháme z plných plic,
můj mundúr sedmnáct má knoflíků,
osmnáctý je utržený,
vidět to hejtman, dělá rotyku,
hejtman už ale není, hm.